

Arrest

nr. 140 607 van 9 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 mei 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt

aan de heer die verklaart te heten (1),

naam : K.

voornaam : M.

geboortedatum : 25.08.1971

geboorteplaats : G.

nationaliteit : Armenië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30/04/2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen”.

2. Onderzoek van het beroep

De verwerende partij werpt de volgende exceptie van onontvankelijkheid op :

“De verwerende partij heeft de eer op te merken dat de thans bestreden beslissing gesteund werd op art. 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

Verzoeker betwist niet in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van de door artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan hem dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van art. 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet hem opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Uit een lezing van de middelen in het verzoekschrift blijkt niet dat verzoeker een schending aannemelijk maakt van een hogere rechtsnorm.

Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. Aldus werd reeds getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). De toetsing van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas aan artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet maakte reeds het voorwerp uit van de beoordeling van zijn asielaanvraag waarbij hem de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977).

Bij gebrek aan het rechtens vereiste belang is de vordering niet ontvankelijk.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift onder meer verwijst naar artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), stellende dat deze bepaling een afweging veronderstelt alvorens wordt overgegaan tot de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten. Alleen al om deze reden kan de exceptie niet worden bijgetreden.

3. Gegrondheid

3.1. Het eerst middel luidt als volgt:

Schending van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikels 2,; 7.eerste lid, 1° en 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling; .

Schending van artikel 3 , 8 en 13 van de EVRM .

Schending van het principe van een goede rechtsbedeling waaronder de zorgvuldigheidsplicht die bij de Administratie rust .

Schending van het redelijkheidbeginsel dat beveelt dat de in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens verenigbaar zijn met het door de verweerder genomen besluit .

Schending van het principe van evenredigheid van de maatregel;

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringbevoegdheid, en de beslissing verzoekende partijen op te leggen het Rijk te verlaten binnen de zeven dagen is alvast een uitoefening van de weigeringbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat de beslissing inzake verzoekende partij als volgt is gemotiveerd :

[....]

- Dat het bevel om het land te verlaten dat genomen wordt hetzij alvorens dat een eventueel beroep kan worden ingeleid voor de RVS , hetzij wanneer dit beroep nog lopende is en nog voor dat dit beroep kan behandeld worden , artikel 2, 3 en juncto 13 van het EVRM schendt, vermits in geval van uitvoering van dit bevel het beroep voor de RVS niet meer effectief kan zijn;*

- Verzoekende partij heeft op 04.06.2014 een verzoekschrift ingeleid voor de Rvv dat er toe strekt de beslissing van het CGVS aangaande de asielaanvraag, te horen HERVORMEN*

- Dat derhalve thans niet met zekerheid tot het besluit kan worden gekomen dat verzoekende partij in geval van teugkeer geen reëel risico zou lopen voor haar leven of fysieke integriteit*

- Dat verzoeker verbod is opgelegd in België te blijven en eveneens in de andere Europese staten van de Schengen ruimte;*

Dat het opgelegde verbod verzoekende partij werkelijk tot een burgerlijke dood veroordeeld, vermits zij nergens nog bescherming kan inroepen en bijgevolg blootstaat voor een repatriëring naar de Republiek Angola , waar zij beweert dat haar leven in gevaar is , terwijl de Rvv zich nog niet definitief heeft uitgesproken nopens de AL DAN NIET GEGRONDHEID van het verzoekschrift tot hervorming

Dat de genomen beslissing deze situatie helemaal niet in overweging neemt;

Dat de verwerende partij in casu niet met de nodige en voldoende zorgvuldigheid handelde en dat de beslissing tevens de motiveringsplicht schendt vermits geen rekening gehouden werd met de specifieke en persoonlijke situatie van verzoekende partij,

Dat het recht beschermd door artikel 3 onaantastbaar, ongedeerd en absoluut dient te blijven en geen enkele uitzondering duldt ;

Dat het samen met artikel 1, het de Staten een verbod oplegt maar ook een positieve verplichting oplegt, iedere mens te beschermen tegen slechte behandelingen.

« L'Etat ou se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments

suffisamment concrets et déterminants permettant de conclure qu'il y risquerait un sort interdit par l'article 3 (C.E.S.D.H, 7 mars 2000, T.I./ Royaume uni) ; »

Dat de beslissing bijgevolg niet wettig is gemotiveerd en de gevolgen ervan het evenredigheidsbeginsel schenden ;

Overwegende dat de beslissing verder gemotiveerd wordt door het feit dat verzoekende partij niet in het bezit zou zijn van een geldig paspoort met geldig visum, daar waar verzoekende partij steeds in asielprocedure is en zij derhalve hiervan momenteel is vrijgesteld.

Dat de aangegeven reden van de beslissingen bijgevolg de aangehaalde middelen schendt;

Dat de beslissing derhalve niet wettig is gemotiveerd en dient te worden vernietigd;"

3.2. Het tweede middel is als volgt geadstrueerd:

"Schending van artikels 7 alinea 1,1° , juncto artikel 12, alinea 2 en 39/70 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling; EN art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikels 2,; 7.eerste lid, 1° en 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling; en 75 §2, alinea 2 van het K.B. 08.10.1981 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling, vervangen bij het KB van 19.05.1993 en gewijzigd bij KB 27.04.2007 ;

Schending van Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet

De beslissing is als volgt gemotiveerd :

[...]

Dat artikel 75§ 2 van het KB dd 08.10. 1981 het volgende voorziet :

"§ 2.- Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13Quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen"

Dat artikel 75§2 van het KB 08.10.1981 echter naar artikel 39/70 van de wet van 15.12.1980 verwijst;

Dat artikel 39/70 van de wet van 15.12.1980 het volgende voorziet :

Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd.

Dat er bijgevolg geen enkele daad van uitwijzing mag gebeuren;

In casu stelt de beslissing dat verzoekende partij het grondgebied dient te verlaten binnen de dertig dagen;

Dat verzoekende partij toegestaan wordt op het grondgebied zolang geen definitieve beslissing genomen wordt nopens haar asielprocedure;

Dat deze thans steeds lopende is , vermits de zaak hangende is voor de RVV.

Verzoekende partij heeft inderdaad tegen de beslissing van het CGVS beroep aangetekend voor de RVV op 07.05.2014.

Dat verzoekende partij thans steeds legaal op het grondgebied bevindt en in het wachtregister dient te blijven ingeschreven;

Dat zij zich derhalve niet in een geval bevindt waar zij verplicht zou zijn om haar verblijf op het grondgebied te rechtvaardigen, door drager te zijn van een geldig paspoort met geldig visum zoals artikel 2 van de wet van 15.12.1980 voorziet, en waarbij het gebrek aan documenten dan aanleiding geeft tot toepassing van artikel 7 alinea 1,1° van de wet van 15.12.1980

Overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ('houdt de minister of zijn gemachtigde) bij het nemen van een beslissing tot verwijdering (...) rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land'.

verweerster had een afweging moeten maken tussen de verwijderingmaatregel en het recht op het gezins- en familieleven en gezondheid , hetgeen niet alleen dient te worden getoetst in het kader van het nakomen van het evenredigheidsbeginsel maar tevens voorzien is door een specifiek wetsartikel in de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is duidelijk.

In de bestreden beslissing wordt geen enkele aandacht besteden aan het leven dat verzoeker alhier in België heeft opgebouwd en wordt ook geen rekening gehouden met zijn gezondheidstoestand, daar

waar de DVZ de facto op de hoogte is dat verzoekende partij thans bijna 4 jaar in België verbleven heeft in afwachting van de behandeling van haar asielprocedure (indien van asielaanvraag op 10.09.2010, op DVZ) en dat verzoekende partij zich als nierpatiënt in terminale fase bevindt en nood heeft aan dialyse driemaal per week, vermits de ziekte-toestand van verzoekende partij het voorwerp maakte van een aanvraag tot verblijf steunende op artikel 9 ter van de wet van 15.12.1980 sedert 10.10.2010.

Dat artikel 74/13 een persoonlijk onderzoek oplegt, dat losstaat van de medische regularisatieprocedure steunende op artikel 9 ter of van de humanitaire procedure steunende op artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980, onderzoek en afweging dat dient te worden uitgevoerd op grond van alle elementen die te kennis werden gebracht en ter beschikking staan van de verwerende partij .

Dat de DVZ derhalve degelijk op de hoogte is dat verzoekende partij langdurig in België verblijft, dat de ziekte die ononderbroken dient te worden behandeld om verzoekende partij letterlijk in leven te houden, hetgeen een terugkeer uiteraard heel erg bemoeilijkt, , hetzij zoveel elementen die moesten worden overwogen alvorens een verwijderingmaatregel te treffen.”

3.3.1. De verzoekende partij voelt zich in eerste instantie gegriefd door de afgifte van de thans bestreden beslissing op het ogenblik dat haar beroep nog hangende is tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en wijst op de hervormingsbevoegdheid van de Raad terzake.

3.3.2. De Raad heeft bij arrest nr. 131 256 van 13 oktober 2014 uitspraak gedaan over het beroep dat verzoeker had ingediend tegen de voormelde beslissingen van de commissaris-generaal en heeft op zijn beurt de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker geweigerd. Die laatstgenoemde heeft dan ook geen belang meer bij de verschillende middelonderdelen ter zake.

3.4.1. Verzoeker verwijst verder naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en betoogt dat uit deze bepaling voortvloeit dat een afweging had moeten worden gemaakt tussen de verwijderingsmaatregel en het recht op het gezins- en familieleven en de gezondheid. In de bestreden beslissing, zo stelt hij, wordt evenwel geen aandacht besteed aan het leven dat hij hier in België heeft opgebouwd gedurende de 4 jaren dat hij hier verbleef, en verder verwijst hij naar zijn gezondheidstoestand, op grond waarvan hij een aanvraag indiende om medische regularisatie, zich daarbij steunend op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

3.4.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Waar verzoeker betoogt dat rekening had moeten worden gehouden met zijn gezondheidstoestand, moet erop worden gewezen dat hij geenszins aantoonde dat dit niet het geval is: immers, de verwerende partij heeft op 17 augustus 2011 een beslissing genomen inzake de aanvraag die verzoeker had ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, stellende dat deze aanvraag ongegrond is omdat de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in zijn land van herkomst. Wat de effectieve terugkeer betreft, werd in die beslissing overigens het volgende overwogen:

“We merken tevens op dat betrokkene beroep kan doen op projecten van het IOM voor een terugkeer naar Armenië. Het project "Exchange of information and practices in 6 EU member states on AVRR of persons with mental and physical disabilities" bijvoorbeeld houdt in dat betrokkene in totaal 1400 euro kan ontvangen om te voorzien in zowel medische behoeften als in basisbehoeften.

Bovendien kan het IOM zorgen voor begeleiding bij de terugreis en kan via het IOM reeds contact opgenomen worden met een arts in Armenië om deze op de hoogte te stellen van de toestand en de noden van betrokkene. Hierbij vermelden we specifiek het A VRR- programma (Assisted Voluntary Return-programma) van de International Organisation for Migration (IOM). In het kader van de specifieke terugkeerprogramma's die ze aanbieden aan migranten die deel uitmaken van welbepaalde kwetsbare groepen. verleent de IOM operationele bijstand aan migranten die te kampen hebben met medische problemen, en in dit opzicht bijzondere hulp en ondersteuning nodig hebben bij de terugkeer naar en de re-integratie in hun land van herkomst.

Indien betrokkene niet in aanmerking zou komen voor dit project zijn er ook nog andere projecten, zoals het REAB-programma van de International Organisation for Migration (IOM), waaraan hij zou kunnen deelnemen.

De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun reïntegratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen.”

Verzoeker toont niet aan dat dit gegeven niet zou volstaan in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Het beroep tegen deze beslissing, gekend onder het zaaknummer 96 795 werd overigens door de Raad verworpen bij arrest nr. 140 606 van 9 maart 2015.

Waar verzoeker nog verwijst naar het feit dat geen rekening zou zijn gehouden met zijn gezins- en familieleden en met het feit dat hij al vier jaar op Belgisch grondgebied verblijft, moet er eensdeels op worden gewezen dat hij geen enkel concreet element heeft bijgebracht dat erop zou wijzen dat hij hier een gezins- of familieleden heeft ontwikkeld zodat niet valt in te zien welk belang hij heeft bij deze grief, en anderdeels dat de duur van zijn verblijf geen criterium is waarmee krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden.

De beide middelen zijn, in de mate dat zij ontvankelijk zijn, niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS